

SANDRA VUNGI

Käpp ja kapsarulliplaneet

Sisukord

Sünnipäev, Rästik ja roheliste juustega tüdruk	9
Müstiline must ratsu	11
Hirmutav ilu	14
Kosmiline uinak	16
Lumetuisk ja sõbralik nägu	20
Kroi Krüünberg	22
Kevad ja mudamõlakapannkook	26
Suvi ja hapukurgileivad	30
Sügis ja suhkrused ahjuõunad	34
Memme mure	38
Kapsarulliplaneet	41
Pime ruum ja roheline diivan	46
Voluptus ja kolm raamatut	49
Äratus	54

Miira	57
Apelsin	64
Türkiis	70
Troneesia	73
Autentne ajalugu	77
Kartulivedrud ja sinised õunad	81
Päikeseloojangusurf	84
Gorgo	90
Palavik	95
Mango	98
Pidupäev	103
Maasikamoos	108
Puravikukaste	112
Helesinine täpp	115

Lumetuisk ja sõbralik nägu

Vali korin katkestas vaikuse. See oli Käpa kõht. Ta oli jõudnud järgmisele planeedile. Kriuksuv kõht tuletas Kápale meelde, et ta ei olnud päevi korralikult söönud. Ta tundis, et on nõrkemise äärel ja justkui paberõhuke. Kogu väsimus ja nälg jõudsid äkki korraga kohale ja tahtsid ta sealsamas maha murda. Sellegipoolest uuris Käpp huviga uut maastikku. Väljas tuiskas ja lumeräitsakad sulasid hetkega ta soojadel põskedel. Kogu taevas oli hall ning valgust jagus vaid hämaruseks. Mitte väga kaugel silmas ta pisikest lumme mattunud palktaret, mille kivikorstnast tuli suitsu.

Käpp mätsis oma musta kosmoseratsu hoolikalt lume alla, et seda uudishimulike pilkude eest kaitsta, ning hakkas tarekese poole astuma. Ta tõmbas mantlihõlmad koomale ja kõrgemale, et vilu tuisutuul ligi ei pääseks. Pärast paari sammu koperdas ta suure lumekamaka otsa ja kukkus kõhuli. „Mul on vist tõesti sajandi väsimus, kui ei saa isegi paari sammu ilma ninuli lendamata astunud,“ sajatas ta endamisi. Ta ajas end pahuralt püsti, pühkis märja lume mantlilt ja keeras sammud maja poole. „Ma loodan tõesti, et seal elab mõni sõbralik olend, sest mul on juba nendest seiklustest kõri-auguni. Tahaksin üle kõige lihtsalt süüa ja magada,“ mõtles väike väsinud Käpp.

Seiklemine oli talle juba omajagu julgust andnud ning ta koputas kõvasti tare puidust uksele. Keegi ei vastanud. Ta koputas veel ja juba uljamalt ning jäi ootama. Seest oli kuulda aeglaseid samme ja uks avanes. Lävel seisis lahke naeratusega väike vanamemm.

„Kust sina küll siia said, lapsuke?” küsis memm sõbralikult.

„Eee... ma tulen Maalt,” kogeles Käpp. „See on selline suur roheline ja sinine planeet, kus kasvab...”

„Ma tean väga hästi Maad. Minu lapselapsed elavad samuti seal,” vastas vanamemm. „Aga tule edasi, mis sa seal külmetad. Sa näed nii väsinud välja, kuna sa viimati magada said?”

Käpp koputas saapad lumest puhtaks ja astus sooja tarre.

Kohe, kui uks oli tema selja taga sulgunud, tundis ta ennast nagu kodus. Hubases elutoas oli ilus vana puitpõrand ning seda kattis suur värviline kaltsuvaip. Nurgas praksus pirakas maakividest kaminas tuli ja selle ees pehmel diivanil magas kõige priskem kass, keda Käpp oli elus näinud. Kassil oli sile valge kasukas, mille peal olid mõned üksikud mustad laigud. Ta tõstis pea ja hakkas Käpa ehmatuseks temaga inimkeeli rääkima.

„Kas sa näe – külaline!” nurrus kass. „Meil siin neid palju ei käi, tere tulemast. Minu nimi on Kroi Krüünberg.”

Kass ajas ennast ringutades istukile ja vaatas suurte roheliste silmade ja kergelt tusase ilmega Kápale otsa. Käpp hakkas südamest naerma, sest see olukord oli ühtaegu armas ja naljakas.

„Tere, Kroi! Kui meeldiv tutvuda! Ma ei ole kunagi nii viisakat kassi näinud.” Käpp istus Kroi kõrvale diivanile ja tegi talle suure pehme pai. Kroi nurrus ja nügis peaga Käpa käsivart.

Memmeke astus elutuppa ja naeratas. „Nii et Kroiga oled sa juba tuttavaks saanud. Väga tore! Sul on kõht kindlasti väga tühi. Tule istu kööki sööma, meil siin toitu jagub.”

Kroi Krüünberg

Käpp istus köögilaua taga ja vaatas ringi. Puupliidil podises kõrges potis hapukapsas, seda oli kohe lõhnast tunda. Nälg andis endast järjest hullemini teada. Käpa suu läks vett täis juba ainuüksi mõtte peale, et varsti on lootust süüa saada. Memmeke pani pajakindad kätte ja võttis ahjust välja särisevad kuldpruunid kartulid. Käpp ei suutnud oma õnne uskuda. Ta ei teadnud väga palju toite, mis võiksid ahjukartulitest maitsvamad olla. Ja see ei olnud mingi imelik kosmosetoit, vaid talle täitsa tuttav kraam.

„Asu aga sööma, mis siin enam oodata,“ ütles memm ja asetas Käpa ette ilusa suure, mummustriga ääristatud taldriku ja kahvli. Käpp kühveldas taldrikule nii hapukapsast kui ka krõbedaid kartuleid ja hakkas isuga vohmima. Ta tundis, kuidas seest läks soojaks ja elujõud hakkas temasse vaikselt tagasi voolama. Memmeke võttis samuti istet ja valas endale suurest kannust kuldset teed. See lõhnas pärnaõite järele. „Söö, söö, söö liha luudele,“ utsitas ta Käppa. „Mul endal on kõht veel lõunast täis ja piirdun tassitäie teega.“

Käpp ei saanud kunagi aru, kui täiskasvanud kurtsid, et neil on kõht mitme tunni tagusest söögikorrast täis. Kuidas see sai võimalik olla? Tema oli alati valmis sööma! Eriti kui keegi veel nii hästi

lõhnava toidu tema nina alla suskas. Kui tema taldrik oli juba pea-aegu tühi, uuris Käpp sõbralikult, kuhu ta õigupoolest sattunud on.

„Eks sa hommikul näed, kui väljas jälle valge on.” Memm naeratas. „Aga karta ei ole sul küll midagi vaja, seda ma sulle luban. Siin saad sa turvaliselt puhata ja keha kinnitada. Ma isegi loodan, et ehk jääd natuke kauemaks, sest tõeliselt tore on siin üle hulga aja noort inimest näha. Minu enda lapsed on ammu suured ja oma elu peal ning lapselapsi polegi ma pärast nende Maale kolimist näinud.” Memm muutus äkitselt kurvaks ja asetaski teetassi ettevaatlikult alustaldrikule. Tema käed olid väikesed ja kortsus. Kroi hüppas kõrvaltoolile ja Käpp tegi talle pai. Et memme tuju natuke tõsta, viis ta jutuga mujale.

„Kuidas siis nii juhtus, et sinu juures elab üks priske inimkeelt rääkiv kass?”

„Pea nüüd hoogu, ma olen ju siinsamas,” turtsus Kroi pahaselt.

„Oi, ma ei tahtnud sind kuidagi solvata. Minu arust on kõik õiged kassid natuke paksemad,” vastas Käpp ja sügas teda kõrvade tagant. Kroi leebus ja hakkas nurruma. Memm asus lõbustatult rääkima:

„Temaga on selline lugu, et ma tulin ühel õhtupoolikul väljast puid lõhkumast ja siin ta istus, keset köögilauda, ja vaatas mind. Vähe sellest, et võõra kassi nägemine otse söögilaual oli kummaline, hakkas ta äkitselt minu keelt rääkima. Kroi ehk oskab ise paremini sulle oma saabumislugu jutustada.” Kerekas valge kass avas oma kassisuu ja sealt kostis:

„Kärgatas üks suur pauk
ja vastu vaatas ussiauk.
Tulin üle mitme tähe,
maha jäi must väga vähe.

Karvad puhtaks pühkisin
ja tare poole rühkisin.
Memm mind uksest sisse lasi,
söötis mind ja puhtaks kasis.
Tänutäheks nurru löön
ja keldrirotid ära söön.”

Käpp oli sõnatu. Selge, nüüd oli ta kõike näinud. Vähe nendest kosmoseseiklustest. Tema ees oli rääkiv kass, kes lisaks kõigele ka luuletas. Kroi hüppas toolilt maha ja läks elutoa poole. Tema kõht lohises vastu maad. Käpp tänas südamest söögi eest ja pesi nõud.

„Kas ma teen sulle voodi ära?” uuris memm.

„See oleks imeline!” ohkas väsinud Käpp.

Memmeke juhatas ta pisikesse kambrisse. Toas oli ainult voodi ja väike öökapp sooja valgusega. Sellest kõigest piisas täiesti, sest Käpp oli seiklustest kurnatud. Ta pani selga memme antud pehme öösärgi ja keris ennast teki alla kerra. Küll oli mõnus üle hulga aja päris voodis magada. Ta uinus sekunditega.